

Chương 9

Lãnh Thế Thiên vừa nghe tiếng ping từ thang máy dành cho tổng giám đốc mở ra, anh liền chạy một mạch ra cửa chính công ty, mặc cho bao nhiêu ánh nhìn nhân viên nhìn anh, anh cũng mặc kệ, xem như không thấy.

Vừa cùng lúc ánh mắt anh thấy Khuynh Đề vừa bước ngồi vào chiếc taxi, anh vội vã chạy xuống thì cùng lúc chiếc taxi đã chạy mất.

Lãnh Thế Thiên hồi hải bắt một chiếc taxi tiếp theo, vừa đóng cửa một cái rất mạnh, hơi thở nặng nề lên tiếng “Đuổi theo chiếc taxi màu vàng, biển số 75559.”

Anh liền cầm điện thoại gọi cho cô mấy cuộc nhưng cô chưa từng bắt máy, làm lòng anh càng sốt ruột lo lắng.

Còn bên này, từ lúc bước vào chiếc taxi Khuynh Đề như người mất hồn, hai tay bầu chặt vào nhau, thật mạnh như muốn ra máu.

Khuynh Đề vì muốn không đuối lý trước Crystina cô ta mới dám lớn tiếng tuyên bố nói vậy thôi, cô cũng rất run sợ nếu như Crystina có thể dành được Lãnh Thế Thiên anh đi thì sao? Chắc lúc đó cô sẽ không chịu nổi mắt.

Dù được Lãnh Thế Thiên anh nâng niu che chở cô, nhưng vẫn có nỗi sợ vô hình nào đó trong lòng cô, nó càng lớn dần khi gặp được Crystina cô ấy. Crystina xinh đẹp, quyền rũ cực hạn, làm sao Lãnh Thế Thiên anh lại không chọn cô ấy, lại chọn cô? Có nhiều lúc những câu nói yêu đương của Lãnh Thế Thiên làm cô mơ hồ hạnh phúc, lại có chút đau xót nơi khóe mũi.

Khuynh Đề cô rất rất là yêu anh, yêu tận hơn năm năm trời, nhưng Crystina cô ấy hơn tận cô bốn năm. Năm năm của cô có đáng là bao với chín năm tuổi xuân của cô ấy, nhiều lúc cô ngồi thần thờ sẽ nghĩ đến Lãnh Thế Thiên anh sẽ suy nghĩ sao khi Crystina yêu anh chín năm, còn chỉ gặp cô hơn hai tháng, nó quá khập khểnh để so sánh. Cô còn nghĩ có phải anh chỉ nhất thời yêu thích cô, rồi sau này sẽ trở lại với Crystina không?

Crystina lại ăn ý trên thương trường với anh như vậy, lại còn si mê anh rất nhiều năm, chắc chắn sẽ biết tất cả về sở thích hay những hoạt động yêu thích của anh đi? Còn cô thì hoàn toàn mù mịt, chỉ sáng đợi anh cùng dậy ăn một bữa sáng, và thì tối hẹn gặp lại, gặp rồi lại làm những chuyện vợ chồng, xong ngủ chờ đến ngày mai. Nó như một hoạt động thói quen, bắt cô phải làm hằng ngày, căn biệt thự lại trên núi, cách vài trăm mét mới gặp được một căn biệt thự khác, nếu muốn làm quen cũng rất khó, thế nên cô chỉ luẩn quẩn trong nhà, trò chuyện với gia đình thím Vương. Cô như cách biệt với cuộc sống bên ngoài.

Lãnh Thế Thiên anh và cô thông qua nhau bằng tin nhắn, nhưng có lẽ anh rất bận nên lâu lâu mới trả lời một tin nhắn, rất ngắn. Suốt 24 giờ, cô chỉ ở trong nhà, sẽ rất cô đơn đi, chỉ trong chờ tin nhắn anh cũng lâu lắm.

Hôn lễ cũng đã qua hơn ba tuần, Khuynh Đề cô chưa hưởng hết trọn vẹn niềm hạnh phúc đâu a, cô không muốn phải dập tắt và càng không muốn xa rời Lãnh Thế Thiên.

Nơi khoe mắt Khuynh Đề cô đã ươn ướt, có một giọt ấm nóng rớt xuống má cô, rồi lại một giọt, rồi lại rất nhiều giọt như những viên trân châu nhỏ trong suốt thi nhau rơi, sự tủi thân cùng hoảng hốt bất lực làm cô bật khóc như đứa trẻ lên ba.

“Ô...ô...”

Khuynh Đề cô cũng là con gái mà, cũng cần yêu thương chiều chuộng. Lúc bước ra khỏi cửa cô đã đi rất chậm rãi đến thang máy, đến tận trước cửa Lãnh thị cô cũng ngừng lại ba mươi giây ngó xem Lãnh Thế Thiên có bước xuống chạy theo cô, nhưng không, cô không thấy bóng dáng anh đâu cả. Trong lòng có mát mát, có thất vọng ủa vào làm mắt mũi cô cay xè.

Nghĩ đến Khuynh Đề cô càng đau lòng, cực kỳ tổn thương, tiếng khóc ngày càng to.

Bác tài nãy giờ im lặng, cũng bắt đầu tò mò lên tiếng “Thất tình sao?”

Khuynh Đề cô lắc đầu, vẫn khóc. Cô bây giờ chỉ muốn khóc cho hết uất ức, không muốn giữ hình tượng gì nữa, dù sao cô bước lên chiếc taxi này, chắc cũng sẽ không gặp người tài xế này một lần nào nữa.

Bác tài thấy ngượng vì cô không trả lời, nên cũng đành im lặng, chăm chú lái xe.

Lãnh Thế Thiên vừa mở ví trả tiền taxi, cùng lúc Khuynh Đề cô mở cửa vào nhà. Anh liền rúc tờ tiền lớn, ra hiệu với người tài xế không cần trả tiền thừa, hối hả chạy về biệt thự, vào mở cửa theo.

Vừa mở được chốt cửa, Lãnh Thế Thiên anh đã nghe tiếng hét lớn của thím Vương, cảm giác có điều chẳng lành, anh vừa mở cánh cửa đã thấy Khuynh Đề đã ngất xỉu nằm dưới sàn nhà, còn thím Vương vẫn bất động, khuôn mặt trắng xanh.

Tim anh nhói lên một cái đau đớn, liền vội vã chạy đến không thềm cởi giày, ôm Khuynh Đề vào lòng, lay người cô “Khuynh Đề, Khuynh Đề.”

“Cậu...cậu chủ!” Thím Vương ngớ người, không phải giờ này Lãnh Thế Thiên anh nên ở công ty sao? Sao bây giờ lại quay về nhà sớm như vậy?

“Thím còn đứng đó làm gì, mau gọi xe cấp cứu đi.” Lãnh Thế Thiên nạt ngang lời thím Vương.

Thím Vương từ kinh hãi khi Khuynh Đề cô ngất xỉu như hiểu ra, liền ba chân bốn cẳng, hét hãi chạy đến chiếc điện thoại bàn, ấn số gọi xe cấp cứu.

“Chết tiệt!” Lãnh Thế Thiên nghiến răng, làm bầm trong miệng. Nếu khi nãy anh không hấp tấp bắt taxi, mà dùng xe riêng của mình chạy về thì đã không phải ngồi đợi xe cấp cứu đến như vậy.

Anh nhìn đến Khuynh Đề mặt trắng không một chút máu đang nằm trong lòng mình, đôi mắt đã sưng đỏ, chiếc mũi thanh tú cũng ửng hồng báo cho anh biết cô đã khóc từ lúc bắt taxi đến lúc về đến nhà đi? Tim anh như có ngàn nhát dao chém lầy, rỉ máu đau đớn.

Nếu cô có chuyện gì xảy ra thì trách nhiệm sẽ là anh. Anh hận mình đã đến cô thấy một màng khi sáng, hận mình đã đuổi theo cô không kịp, anh hận mình đã làm cô phải khóc, hận luôn mình đã không ở nhà chăm sóc cho cô thật tốt, lại để cô đang ngất xỉu. Anh từng hứa với cô sẽ làm cô vui vẻ, hạnh phúc mà đến bây giờ lại để cô phải chịu uất ức khóc đến đau lòng như vậy.

Lãnh Thế Thiên ôm chặt Khuynh Đề vào lòng mình, không ngừng trách cứ bản thân. Tim anh bây giờ đang treo lơ lửng, anh biết thân thể Khuynh Đề thường không tốt, nhất là cô thường rất dễ bị cảm, lại rất ăn ít, nhưng anh lại vì chuyện công ty bù đầu lại rất ít để ý đến cô, có lẽ anh là người chồng vô tâm nhất thế giới này.

Năm phút sau, tiếng còi xe báo động đã nghe vang trước cửa biệt thự của anh, chiếc xe cấp cứu từ bệnh viện đã chạy đến.

Lãnh Thế Thiên sốt ruột, đi tới lui trước cửa phòng cấp cứu. Đã hơn 20 phút trôi qua, nhưng anh như nếm trải qua 20 tiếng vậy, bức bối, khó chịu trong lòng. Nếu như Khuynh Đề có mệnh hệ gì, anh chắc chắn sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

Lãnh Thế Thiên anh cảm giác thời gian trôi qua thật lâu, mỗi giây mỗi phút là anh thấp thỏm bấy nhiêu lần. Anh đã cầm chiếc điện thoại bản mới nhất trong tay, phân vân có nên gọi cho ba mẹ hay không, nhưng cứ mở màn hình điện thoại, chưa đến hai giây, anh lại tắt máy.

Cuối cùng, anh tắt nguồn điện thoại, vứt chiếc điện thoại vào sọt rác, ngồi như bức tượng, mắt vẫn nhìn trước cửa phòng cấp cứu.

Ước chừng 10 phút sau, đèn phòng cấp cứu bật sáng. Lãnh Thế Thiên như người bất động nhìn một màn Khuynh Đề nằm nhắm mắt trên băng ca, được chuyển đến vào phòng nghỉ.

Lãnh Thế Thiên muốn chạy theo, cùng lúc nghe tiếng bác sĩ hỏi thăm.

“Ai là người nhà bệnh nhân Khuynh Đề?”

“Là tôi! Cô ấy làm sao? Cô ấy có bị gì nghiêm trọng không? Bác sĩ ông mau nói đi.” Lãnh Thế Thiên nắm lấy vai bác sĩ lay động không ngừng, anh hiện tại đang rất không ổn.

Bác sĩ vì Lãnh Thế Thiên nắm lấy vai, lực hơi mạnh nên có vẻ đau, nhíu mi tâm.

“Không sao, cô ấy không sao cả.” Bác sĩ hơi kinh ngạc vì người nằm trong phòng cấp cứu lại là người thân Lãnh Thế Thiên - tổng giám đốc của công ty Lãnh Phong lừng lẫy.

Nếu Lãnh Thế Thiên anh không phải là nhà tài trợ lớn của bệnh viện, thì ông không phải chịu nhin đau như thế này a.

“Không sao, cô ấy không sao rồi, may quá.” Tim Lãnh Thế Thiên như vừa thoát khỏi cơn đau lớn, thân thể liền thả lỏng.

Bác sĩ thấy Lãnh Thế Thiên nớ tay ra, liền thở phào nhẹ nhõm “Chỉ có điều cần phải tầm bổ cho cô ấy, bây giờ là vì hai người chứ không phải một nữa.”

Lãnh Thế Thiên khó hiểu nhìn bác sĩ, hai tay lại bấu lấy vai ông ta “Hai người ? Ý ông là sao ?”

Hai người ? Hai người gì ? Khuynh Đề cô có chuyện gì liên quan đến người khác nữa sao?

“A, không phải. Ý tôi nói là đưa bé trong bụng cô ấy, vì cơ thể cô ấy quá yếu, nên đưa bé trong bụng cũng yếu theo. Tôi chỉ khuyên Lãnh tổng để cho vợ mình tâm trạng luôn tốt, đừng để cô ấy chịu đựng quá nhiều áp lực, giai đoạn này rất dễ sảy thai ngoài ý muốn.”

Cơn đau vừa bớt, lại vì lực động tay của Lãnh Thế Thiên mà bác sĩ cau có mặt mày lại, nhưng vẫn cố nhin giải thích.

Bác sĩ ông còn muốn luyên thuyên nhắc Lãnh Thế Thiên thêm vài vấn đề nữa, nhưng anh đã chạy đi mất.

“Lãnh tổng ? Tôi còn chưa nói xong...” Bác sĩ hét to.

Ông thở dài nhìn bóng dáng cao lớn của Lãnh Thế Thiên khuất sau bức tường. Đừng nói là Lãnh Thế Thiên anh ta mới biết vợ mình có thai đi?

Cô y tá vừa ghim kim vào tay Khuynh Đề truyên nước biển, tiếng mở cửa làm cô giựt mình, một chút xíu nữa là lệch kim tim, may mắn kinh nghiệm 4 năm làm y tá không cho phép cô mắc lỗi nhỏ này.

Trước mặt y tá là người đang ông tỏa ra khí thế bức người, luôn nhìn chăm chăm vào người con gái đang ngủ say giấc trên chiếc giường. Cô y tá biết người đàn ông trước mặt mình là ai, liền lễ phép gật đầu chào.

“Chào Lãnh tổng.”

Lãnh Thế Thiên anh là nhà tài trợ lớn của bệnh viện này, là người đàn ông bạc tỉ bao nhiêu cô gái muốn với tới, đến cả cô y tá còn phải liếc trộm mấy lần, mới thỏa mãn ánh mắt của mình.

Lãnh Thế Thiên không buồn liếc nhìn, giơ tay vẫy vài cái, biểu ý kêu y tá đi ra ngoài.

Y tá hiểu ý, liền gạt đầu chào một lần nữa, mới đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Trong phòng bây giờ chỉ còn Lãnh Thế Thiên anh và Khuynh Đề. Anh ngồi kế bên cô, vuốt đi những sợi tóc còn vươn trên má cô, nhìn đến khuôn mặt còn tái nhợt, có nét hốc hác làm lòng anh không khỏi nhói lên một cơn đau vô hình, là anh không tốt, không quan tâm lo lắng cho cô. Cho đến khi Khuynh Đề cô còn có cả đứa bé của anh và cô, anh cũng chẳng hay biết.

“Khuynh Đề, anh xin lỗi, anh là người chồng không tốt. Xin lỗi vì đã để em một mình cô đơn như vậy.” Anh đau lòng nắm lấy bàn tay trắng nõn, nhỏ bé của cô, đặt lên một nụ hôn.

Bàn tay Lãnh Thế Thiên đang nắm lấy bàn tay Khuynh Đề, run rẩy, bờ môi mím chặt. Nếu như bây giờ hỏi anh có cảm giác ra sao, thì đó chính là vừa mừng rỡ mà cũng vừa đau nhói nơi trái tim mình, thật rất khó khăn để anh kìm chế cơn xúc động trong người.

Khuynh Đề cô đang mang trong người đứa con của anh và cô, đây là điều nằm mơ anh cũng muốn mơ thấy. Anh đã từng mơ sẽ có gia đình nhỏ, có anh và cô, có cả cục cưng dễ thương, nếu là con trai sẽ cùng anh bảo vệ cô, nếu là con gái anh sẽ bảo vệ cả hai người.

Khóe mắt Lãnh Thế Thiên anh bỗng cay cay, suốt 27 năm trời, đây là lần đầu tiên anh khó tự chủ được cảm xúc của mình. Bàn tay anh nắm càng chặt lấy tay cô không rời, đôi mắt yêu thương nồng đậm luôn dành cho cô.

Lúc Khuynh Đề tỉnh dậy đã là 8 giờ tối, đầu cô ùa đến một tràng đau nhức, sau đó từ từ ổn định lại, cô mới biết mình ở trong bệnh viện, một bên tay cô truyền nước biển, một bên tay như được ai đó nắm chặt không buông.

Khuynh Đề nghiêng đầu qua nhìn, hơi sững người vài giây, Lãnh Thế Thiên anh đang gục đầu bên cạnh giường cô, nhưng đôi tay áp áp vẫn nắm chặt tay cô.

Lãnh Thế Thiên nghe tiếng động dậy, thì giật mình tỉnh giấc, mở đôi mắt sáng lên nhìn Khuynh Đề.

“Khuynh Đề, em cảm thấy trong người ra sao rồi?” Lãnh Thế Thiên ngồi dậy, điều chỉnh chiếc gối Khuynh Đề cao lên một chút, cho cô cảm giác dễ chịu hơn.

“Thế Thiên...sao em lại ở đây?” Khuynh Đề nghi hoặc nhìn Lãnh Thế Thiên.

Cô nhớ lúc trưa mình bước vào chiếc taxi về biệt thự, rồi sau đó chẳng nhớ gì thêm nữa. Cô tỉnh giấc dậy là vì cô không chịu được mùi bệnh viện.

Sau lúc ba mẹ cô mất vì tai nạn giao thông, chính mắt cô thấy hai người nằm bất động trên băng ca đưa vào nhà xác, mùi tanh máu cùng mùi bệnh viện nồng

nặng vào khoang mũi, làm cô khó thở cùng bất lực ngất xỉu tại chỗ. Bây giờ mùi bệnh viện xông xộc xung quanh cô, làm cô cực kỳ khó chịu.

Lãnh Thế Thiên ôn nhu vén vài cọng tóc trước má Khuynh Đề, không nhanh cũng không chậm từ từ trả lời cô “Lúc trưa, em vừa về đến nhà đã ngất xỉu, cùng lúc anh vừa bước vào cửa nhìn thấy, nên đã đưa em đến bệnh viện.”

“Anh đã theo em về?” Khuynh Đề kinh ngạc.

“Ừ.” Lãnh Thế Thiên anh từ lúc cô bước khỏi văn phòng của anh đã rượt đuổi theo cô nhưng không kịp, anh rất lo lắng và cũng rất muốn nói rõ cho cô biết, anh không yêu thương gì Crystina cả.

“Tại sao? Ở văn phòng anh còn có Crystina, tại sao...” Khuynh Đề cô muốn nói tiếp, nhưng vừa nghĩ đến những hình ảnh khi sáng, con tim thất lại, nghẹn giọng không nói thành lời.

Khuynh Đề trách mình nhu nhược, là người không có kiên định. Lãnh Thế Thiên anh và Crystina chỉ là cái ôm, không nói được lên điều gì, nhưng cô vẫn ám ảnh khuôn mặt Crystina khóc đến đau lòng, cả những lời nói vu vơ không căn cứ của cô ấy, cứ hiện diện trong đầu cô.

“Cô ấy không quan trọng bằng em!” Lãnh Thế Thiên từ tốn trả lời, anh lấy một chiếc khăn ẩm, lau mồ hôi trên khuôn mặt xinh đẹp của Khuynh Đề.

“Cô ấy và anh chỉ là bạn bè, còn em mới chính là vợ anh, là người anh cần quan tâm, yêu thương.” Lãnh Thế Thiên yêu thương nhìn cô vợ nhỏ của mình, khuôn mặt cô bây giờ đã hồng hào lên được một ít, nhưng anh thấy vẫn đau xót trong lòng.

“Dù em muốn hỏi anh đến một trăm, một ngàn, hay cả đời này câu hỏi ‘anh yêu thương ai?’, anh vẫn trả lời là ‘Là em, Khuynh Đề!’.”

“Anh không có cảm giác gì khi bên Crystina cả, mà chỉ có duy nhất bên một người, đó là em.”

“Anh xin lỗi, anh thật sự xin lỗi, vì đã không quan tâm đến em, để em phải cô đơn một mình. Anh không muốn biện lý do là anh bận việc, nhưng thật sự, em hiểu mà. Anh muốn lo được cho em cả đời này...”

Lãnh Thế Thiên anh không phải là kẻ nói nhiều, hay muốn biện hộ lý do, nhưng chỉ vì Khuynh Đề cô, anh không muốn giữa vợ chồng anh lại xảy ra sự hiểu lầm, nên anh đồng ý là một kẻ nói nhiều, chỉ vì muốn cô hiểu anh và chỉ vì cô, anh mới nói nhiều.

Lãnh Thế Thiên dứt lời, trong phòng bệnh, cả hai người đều im lặng, chỉ nhìn nhau, nhưng sự hạnh phúc len lỏi bừng sáng cả căn phòng.

Vì những lời nói của Lãnh Thế Thiên, Khuynh Đề cô bất giác nhào đến ôm anh. Anh yêu cô thật sự vậy sao, sự kiềm nén cảm xúc bây giờ của cô như tuông trào, không ngừng được.

“Khuyh Đề?” Lãnh Thế Thiên kinh ngạc, hai tay ôm lấy thân thể cô, anh cảm giác thân thể cô bây giờ đang run rẩy.

“Thế Thiên, Thế Thiên...” Miệng Khuyh Đề lâm bâm tên anh, không biết bao nhiêu lần, nước mắt cô đã rơi.

“Ừ?” Giọng Lãnh Thế Thiên nhẹ nhàng, đầy cưng chiều.

“Anh không biết đâu, em đã rất ghen. Crystina cô ấy là ai? Tại sao lại có thể ôm chồng của em bình thản đến như vậy? Cho dù là bạn bè đi nữa, nhưng là anh là chồng của em, ngoài em ra không ai được ôm anh cả!”

“Em cũng rất sợ, lúc đó em đã muốn nhào đến, kéo Crystina cô ấy khỏi người anh. Nhưng làm như vậy, em có khác gì những người vợ không bình tĩnh khác đâu a, em muốn cho cô ấy biết, em không phải là người phụ nữ không có đầu óc, không xứng với anh.”

“Em đã cố gắng làm anh không mất mặt mà, nhưng em thấy mình thật ngốc ngếch...”

“Em biết mình chưa xứng với anh, nhưng em yêu anh rất nhiều, không thua gì cô ta đâu...”

“Thế Thiên, em biết mình rất ngốc, nhưng...ô ô ô.”

Lãnh Thế Thiên đau lòng nhìn Khuyh Đề, lấy tay hai ngón tay lau đi nước mắt cô “Không, em rất giỏi, thật sự rất giỏi. Là anh không xứng với em, đừng khóc nữa, ngoan.”

Khuyh Đề lắc đầu, nước mắt rơi càng nhiều “Anh sao lại không xứng với em? Anh là người đàn ông hoàn hảo đến như vậy cơ mà...”

“Trong lòng em anh là người đàn ông hoàn hảo nhất trên thế giới này.” Khuyh Đề nức nở, không ai có thể bằng Lãnh Thế Thiên – chồng cô được.

Lãnh Thế Thiên buồn cười, lòng anh đang tràn ngập hạnh phúc vì câu nói của cô.

“Ừ, anh hoàn hảo, nhưng chỉ hoàn hảo vì vợ anh thôi!”

“Ng ngoan, đừng khóc nữa, sắp làm mẹ rồi, mà như trẻ con vậy.” Lãnh Thế Thiên nhẹ nhàng hôn lên nước mắt còn chưa kịp khô của cô.

“Ai nói làm mẹ không được khóc?” Khuyh Đề cô trẻ con thì sao chứ.

Cô bỗng giựt mình, có cái gì đó không đúng ở đây, nghi hoặc nhìn anh “Anh nói em sắp làm mẹ?”

“Ừ.” Lãnh Thế Thiên gạt đầu, đôi mắt nhìn cô tràn ngập ý cười.

Khuyh Đề bất giác xoa bụng của mình, nhìn anh, đôi mắt trong veo ngập nước “Cực cưng?”

Lãnh Thế Thiên anh mỉm cười, lại gật đầu. Người bác sĩ khi nãy có vào lại kiểm tra tình hình Khuynh Đề một lần nữa, nói đã ổn, chỉ cần tịnh dưỡng ngày mai có thể xuất viện. Bác sĩ cũng bảo cái thai đã được hơn hai tháng rưỡi, thời điểm này rất dễ sảy thai nếu thai phụ tâm trạng không ổn định, cần phải để ý đến thai phụ nhiều hơn.

Lãnh Thế Thiên ôm chặt Khuynh Đề, cảm giác lúc này của anh khó mà diễn tả thành lời được, thì thào bên tai cô “Khuynh Đề, cảm ơn em, anh sắp làm cha rồi.”

“Thế Thiên... ô ô ô.” Khuynh Đề cảm động, cũng đưa tay ôm lấy anh, đầu nép vào lòng anh mà nức nở.

Hai người cứ ôm nhau một lúc lâu, Lãnh Thế Thiên chậm chậm nâng cằm Khuynh Đề lên, nhấn vào môi cô một nụ hôn, nhẹ nhàng nhưng rất cháy bỏng.

“Khuynh Đề, anh yêu em.” Giọng anh ngọt ngào, trầm thấp.

Khuynh Đề run rẩy, giọng anh dịu dàng như lan tỏa trong cô. Khuynh Đề cô cực kỳ yêu cảm giác này, e thẹn ngại ngần đáp trả anh một nụ hôn.

“Thế Thiên, em cũng yêu anh.”

Khuynh Đề vì không chịu nổi mùi thuốc bệnh viện, nên đã xuất viện trong đêm đó.

Ngày hôm sau, Lưu Tử Quỳnh bà cùng Lãnh Thế Hoàng vì Lãnh Thế Thiên anh điện thoại nói Khuynh Đề nhập viện làm cho lo lắng, nhưng Lãnh Thế Thiên nói không sao nên cũng yên tâm đôi phần. Khi bà vừa thả lỏng, giọng Lãnh Thế Thiên lại vang lên, trong giọng nói có nét đổi vui sướng không diễn tả được.

“Mẹ, Khuynh Đề cô ấy có thai.” Lãnh Thế Thiên không giấu được nỗi hạnh phúc.

“Thật?” Lưu Tử Quỳnh kinh ngạc.

“Dạ.”

“A, tốt quá. Khuynh Đề có thai rồi, ta sắp làm bà nội rồi. Ha ha thật là tốt.” Lưu Tử Quỳnh phấn khởi, miệng cười không ngớt.

Lãnh Thế Thiên nghe bên đầu dây, mẹ đang vui mừng cùng cha, anh nghe cả tiếng bà quên tắt điện thoại, chạy đi nói lớn báo tin với mọi người làm trong biệt thự, anh chỉ buồn cười lắc đầu, cúp máy.

Trong ngày hôm đó, Lưu Tử Quỳnh cũng đến thăm Khuynh Đề, còn đem đến rất nhiều đồ thuốc bổ, đồ ăn tốt cho người có thai, còn dặn dò rất nhiều thứ khi làm mẹ của bà khi trẻ, ánh mắt không kiềm nổi sự háo hức và vui mừng của bà.

Một tuần trôi qua thật nhanh, Khuynh Đề vui vẻ ngồi trên chiếc sofa, tay cầm quả táo cắn một miếng nhỏ, mắt nhìn về TV xem phim tình cảm.

Xem đến cảnh nữ chính vì cứu nam chính mà tai nạn giao thông, nhưng đến vào cả bệnh viện nam chính cũng ở thờ không hỏi han, ôm lấy nữ phản diện rời đi.

“A, tại sao lại đối xử với nữ chính như thế chứ, đúng là không công bằng a.” Khuynh Đề phàn nộ.

Lãnh Thế Thiên đang ôm laptop trên đùi, soạn công văn, nghe Khuynh Đề cô than trách thì mắt liếc lên màn hình TV rồi lại nhìn cô. Khuôn mặt Khuynh Đề vì nổi giận, mà phồng má ửng hồng lên rất đáng yêu, làm anh nhón nhạo trong lòng.

“Không làm như vậy làm sao mới hấp dẫn người xem.” Lãnh Thế Thiên ôn nhu, xoa đầu Khuynh Đề.

Khuynh Đề liếc nhìn Lãnh Thế Thiên, chu mỏ không đồng tình “Nhưng nam chính thật quá đáng! Giống như....”

“Giống như?” Lãnh Thế Thiên hỏi lại.

Giống như Lãnh Thế Thiên anh lúc trước chứ ai. Nhưng Khuynh Đề cô không muốn mở miệng thôi a.

“A, không có gì. Thế Thiên, em đói rồi.” Khuynh Đề chột dạ, lảng sang chuyện khác.

“Ừ. Em muốn ăn gì?” Động tác gõ phím của Lãnh Thế Thiên dừng lại.

“Gà hầm xả, ở Lân Ký.” Mắt Khuynh Đề sáng lên. Hôm qua cô xem được món gà hầm xả này ở trên TV, thật là bắt mắt a, nhắc đến bụng cô sôi sục lên.

Lãnh Thế Thiên im lặng hai giây, gật đầu “Được.” Anh gấp chiếc laptop lại để trên bàn, xoay người nhắc bông cô lên.

“Thiên... em tự đi được mà.” Khuynh Đề ngượng ngùng.

“Không được, em giờ đang có cục cưng. Không được vận động mạnh.” Lãnh Thế Thiên nói hợp tình hợp lý.

Khuynh Đề cô cười khô, đi thôi cũng xem là vận động mạnh hay sao?

Hai tay cô đành ôm cổ anh, bắt lực nhìn anh ôm cô ra xe. Từ lúc xuất viện về đến nhà, anh chưa rời cô quá một phút, cả công việc cũng đem hết về nhà. Ở bên cô 24/24, anh còn bá đạo ôm cô mỗi lúc mỗi nơi, mỗi sáng thức dậy, cô

muốn xuống dưới phòng khách, anh đều là người bế cô xuống, khi cô bảo không cần, anh luôn nói vì lo lắng cho cô.

Ngoài mặt Khuynh Đề cô luôn nói không cần, thực chất trong lòng cô hạnh phúc đang ngập tràn.

Những ngày sau đó, Lãnh Thế Thiên anh luôn chở Khuynh Đề cô đến những nhà hàng nổi tiếng, sang trọng để dùng bữa.

Hôm nay Lãnh Thế Thiên cùng Khuynh Đề đến nhà hàng hải sản Bách Hợp, trước lối vào hai bên đường là một giàn hoa bách hợp trắng, làm Khuynh Đề choáng ngợp.

Giàn hoa bách hợp thật đẹp, càng làm tôn lên nét đẹp sang trọng cho nhà hàng, lại có nét thật yên bình, làm cô muốn nhìn mãi không rời.

“Thật đẹp!” Khuynh Đề kinh hô, muốn chạy đến ngắm nhìn kỹ đã bị bàn tay Lãnh Thế Thiên ôm lại.

“Bà xã, không được chạy.” Lãnh Thế Thiên nhíu mi nhìn Khuynh Đề.

Khi thấy Khuynh Đề cô chạy đi, tim anh như thót lên một nhịp. Sao cô lại có thể chạy đi như đứa trẻ như vậy, trong khi đã sắp làm mẹ rồi. Cô như thế này mãi, hại anh phải đau tim.

“Em muốn đến ngắm hoa thôi mà...” Khuynh Đề ủy khuất.

“Dù như vậy, cũng phải đi từ từ. Em quên mình còn cục cưng trong bụng hay sao, hả?”

“Em biết rồi mà...” Khuynh Đề chu mỏ, vờ nhõng nhẽo.

Lãnh Thế Thiên nhìn một màn Khuynh Đề cô như trẻ con nhận lỗi thật đáng yêu, làm buồn bực khi nãy của anh đều biến mất. Bàn tay anh nhéo nhẹ má cô “Cấm em chạy lung tung.”

Khuynh Đề gật đầu tuân lệnh, nhưng đôi mắt vẫn nhìn về hướng giàn hoa bách hợp trắng xinh đẹp kia.

Trong tiếng nhạc du dương, Lãnh Thế Thiên và Khuynh Đề ngồi cạnh cửa kính có thể nhìn ra hòn non bộ xinh đẹp của nhà hàng. Ánh đèn lung linh vào buổi tối muốn say lòng người, xung quanh trang trí là hoa bách hợp trắng phối với vàng, làm nổi bật không gian riêng nơi đây.

Xung quanh căn phòng lớn, cũng có hơn mười người khách, ánh mắt họ luôn nhắm chăm chăm vào Lãnh Thế Thiên và Khuynh Đề, xì xầm nhỏ to.

“Tôi không tin Lãnh Thế Thiên đã kết hôn đâu hu hu, nhưng vợ anh ấy đã ở đây rồi.”

“Vậy là bài báo 2 tuần trước là có thật a.”

“Tôi thật ghen tị với vợ anh ấy.”

“Nhìn đi, vợ anh ấy rất xinh đẹp, vóc dáng lại rất thon thả, rất xứng với anh ấy.”

“Cô ấy đẹp không kém mình tinh Phương Tinh đâu, nếu đầu quân vào showbiz chắc chắn tôi sẽ làm fan trung thành của cô ấy.”

Cái gì mà đẹp không kém Phương Tinh? Fan trung thành? Nghe đến đây, đầu óc Lãnh Thế Thiên như căng ra, khó chịu. Làm sao có thể so sánh vợ anh với những loại người hỗn tạp trong showbiz đó?

Khuynh Đề vợ anh thanh thuần, nét đẹp cô như ánh nắng sáng trong trẻo, đi so sánh với những người vì lợi danh đó thật khập khiễng. Không vì tai anh rất nhạy thì anh đã không muốn nghe những lời làm mình khó chịu như vậy.

Khuynh Đề ngược nhìn Lãnh Thế Thiên, thấy anh vào một mảnh trầm tư thì tò mò, liếc nhìn xung quanh. Đập vào mắt cô là hơn ba bốn phụ nữ nhìn anh không chớp mắt, ánh mắt như muốn đốt cháy cả anh.

“Ông xã, anh ăn đi, đồ ăn nguội rồi.” Khuynh Đề gấp một miếng thịt bò vào chén của Lãnh Thế Thiên, cố nói bằng giọng thật lớn.

Lãnh Thế Thiên giựt mình nhìn Khuynh Đề, ánh mắt hiện lên tia vui mừng lướt qua “Ừ”. Khuynh Đề cô rất ngại ngùng, trừ những lúc anh ép mới nói hai từ Ông xã, nay lại mở miệng hai từ đó, làm anh có chút thủ sủng nhược kinh.

“Ông xã, xong dẫn em đi mua đồ cho cục cưng nhé?” Khuynh Đề vừa nói, vừa liếc nhìn những cô gái xung quanh.

Lãnh Thế Thiên nhìn theo tầm mắt Khuynh Đề, thấy ba bốn cô gái đang nhìn hai người, trong đó có một cô thấy anh liền chớp mi, giả vờ thẹn thùng. Môi mỏng anh nhếch lên, đã xem như hiểu vấn đề.

“Được.” Lãnh Thế Thiên buồn cười, xoa đầu cô, bảo ăn tiếp.

Mà những cô gái xung quanh, nghe mua đồ cho cục cưng tim như tan vỡ. Vợ Lãnh Thế Thiên anh đã có thai, nếu tin tức này lan truyền, ngày mai sẽ là tin hot nhất trên báo a.

Ngồi vào trong xe khá lâu, Lãnh Thế Thiên nhớ đến lời khi tối cô nói, liền vờ trêu ghẹo “Giờ đi mua đồ cho cục cưng?”

Khuynh Đề nhìn Lãnh Thế Thiên, ba giây sau mới ý thức lại lời nói khi tối của mình, ngại ngùng cuối đầu xuống “Em...bây giờ không muốn đi nữa.”

“Tại sao?” Lãnh Thế Thiên cảm giác trêu ghẹo cô rất là vui.

Hai má của Khuynh Đề vì nói dối mà ửng hồng, đôi mi đẹp rũ xuống “Tại..... Trời khuya rồi, không còn sớm nữa, về nhà thôi.”

“Chỉ như vậy?” Lãnh Thế Thiên đang cố gắng kiềm nén để không phải bật cười.

“Vâng.” Khuynh Đề ngược nhìn Lãnh Thế Thiên gật đầu, đôi mắt trong veo mở to vô hại.

Lãnh Thế Thiên cũng nhìn Khuynh Đề, khuôn mặt đẹp trai dưới ánh đèn đường chiếu vào càng làm nên nét ma mị của anh rõ ràng. Cô cảm giác lúc này, nuốt nước miếng cũng khó khăn a.

“Nhưng....anh nghĩ được đâu đây.... Có mùi dấm chua.” Lãnh Thế Thiên nhếch miệng cười có trêu ghẹo, cũng là lời thật lòng.

Khuynh Đề nhíu mi, khó hiểu. Liên nghĩ nghĩ xung quanh không khí trong xe, rồi lại trên người mình, chỉ có mùi của nước hoa mắc tiền Chanel, cô lắc đầu “Đâu có mùi dấm chua đâu a?”

Lãnh Thế Thiên anh bật cười lớn, đúng là Khuynh Đề vợ anh, rất ngây thơ trong sáng, đôi mắt lại vô hại đến làm anh muốn đề ra hung hăng bắt nạt. Anh xoa đầu cô bảo không có gì, anh không muốn bắt quả tang cô ghen tuông, anh sẽ giữ kín vào lòng, xem như là một niềm hạnh phúc nho nhỏ riêng anh.

Khuynh Đề chu mỏ muốn hỏi anh tại sao cười, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười anh, tim cô đập mạnh liên hồi. Đây là lần đầu thấy anh cười đến thoải mái như vậy, cô như u mê vì nụ cười của anh. Đồng điệu lún sâu, mảy rậm nghiêm chỉnh giãn ra, lúc này nhìn anh rất khác với một Lãnh Thế Thiên lạnh lùng, cao ngạo kia.

“Bà xã, về nhà thôi.” Lãnh Thế Thiên ôn nhu hôn lên trán Khuynh Đề một cái, khởi động xe rời đi.

“Không mua đồ cho cục cưng?” Khuynh Đề vui mừng, không phải cô không muốn mua cho cục cưng trong bụng, mà chỉ là còn quá sớm, dù sao cô cũng chỉ muốn đối phó với những phụ nữ trong nhà hàng khi này a.

Lãnh Thế Thiên gật đầu, khoe miệng vẫn nâng lên đường cong đẹp “Ừ.”

Mà ngày hôm sau Lưu Tử Quỳnh đến thăm, mua rất nhiều quần áo đồ dùng cho cục cưng trong bụng Khuynh Đề, có cả nam lẫn nữ, làm Khuynh Đề kinh sợ một phen.